

Det Kongelige Miljøverndepartement
Pb 8013 Dep

N-0030 OSLO

Vår saksbehandler
Jon Hoem

Vår ref.
03/22365/
oppgis ved alle henv.

Deres ref.
2003/443- P/KIR

Dato
01.09.2003

**HØRING - NOU 2003:14 (BEDRE KOMMUNAL OG REGIONAL PLANLEGGING
ETTER PLAN- OG BYGNINGSLOVEN) – SÆRSKILT OM KLAGE
INNSIGELSESDAGANG OG KONSEKVENSDUTREDNING.**

Det vises til Miljøverndepartementets brev av 07.07.03 hvor det ønskes kommentarer på følgende punkter innen 01.09.03:

- 1. §14-1 *Innsigelse og mekling*, sjette ledd: "Det kan ikke fremmes ny innsigelse mot forhold som tidligere har vært gjenstand for innsigelse og avgjort etter reglene her".**
- 2. §1-15 *Forholdet til forvaltningsloven og klage*, 2. ledd andre punktum: Det kan likevel ikke klages på forhold som er avgjort tidligere gjennom klage eller innsigelse".**

Trondheim kommune mener dette er meget konstruktive endringer som ivaretar alle parter på en korrekt og mer ryddig måte. At det i gjeldende regelverk er mulig å gjennomføre omkamper om vedtatte planer, både hva gjelder prinsipper og konkrete løsninger, skaper først og fremst en meget uheldig uforutsigbarhet og dernest bidrar slike omkamper til unødvendig ressursbruk i forvaltningen. Det er verdt å poengtere at dagens uforutsigbarhet i like stor grad er et problem for ulike private interesser i en plansak som for de formelle offentlige forvaltningsorganene.

3. §1-8 *Planbeskrivelse og planprogram*

4 §1-9 *Konsekvensutredninger av planer med vesentlige virkninger*

5. §17-1 - §17-5 *Konsekvensutredninger for sektorplanere samt tiltak etter andre lover*

Trondheim kommune mener at det er klart ønskelig å forenkle KU-systemet med sikte på å tilpasse ressursbruk til de konkrete problemstillinger, og at det er klar gevinst i å samkjøre prosesser med arealplan og KU til en felles prosess. Dagens ordning er rigid og skaper for mange saker et alt for omfattende bakgrunnsmateriale som har preg av pliktøp og i liten grad er tilgjengelig for aktuelle beslutningstakere. Videre er det forvirrende for berørte at KU-prosess og reguleringsplanprosess er to ulike prosesser.

§1.8 går lengre enn dagens KU-utredningsprogram ved at også frister for deltakelse og medvirkning

skal fastsettes. Dette anses som relevant og fornuftig. At det følger planbeskrivelse til planer er ikke tidligere lovfestet. Planbeskrivelse er likevel i dagens praktisering en forutsetning, og lovfesting synes relevant.

§1.9 fastsetter at det for overordnede planer alltid skal utarbeides konsekvensvurdering i henhold til planprogram. Vi må forutsette at en slik praksis må utøves med fleksibilitet. Kommuneplanens arealdel skal omfatte hele kommunen, og ulike arealbruksspørsmål vil ha forskjellig "modningsgrad" og tidshorisont i forhold til konkret realisering. Dersom en krever full konsekvensavklaring av alle langsiktige arealsspørsmål, vil dette for store kommuner skape en meget høy terskel for ferdigstilling av samlet arealdel.

I praktisering av konsekvensutredninger er det to forhold som står sentralt:

- Kriteriene for å utløse formell konsekvensutredning
- Krav til utredningsmateriale og prosess

Dagens planbeskrivelser ivaretar normalt innslag av konsekvensvurdering av tiltakene, og grundighet varierer med tiltakenes omfang. Dette bør praktiseres fortsatt, men ved gitte innslagsnivå som fastsettes i forskrift skal det nå kreves formell konsekvensutredning med angitt innhold og prosess. Begrepet "vesentlige virkninger for miljø, naturressurser eller samfunn" skal konkretiseres i forskrifter. Forskriftenes innhold vil bli avgjørende. Vi vil ønske forskrifter som blir mer fleksible og i større grad åpner for kommunenes skjønn. Vi oppfatter dagens forskrifter som rigide, og til tross for stor detaljeringsgrad – både i forhold til kriterier og terskelverdier – er dagens forskriftene ikke tilstrekkelig treffsikker i forhold til å fange opp de rette tiltakene.

Det bør åpnes for å vurdere innhold og nivå på konsekvensvurderingene mer fleksibelt enn dagens praktisering, og det er å håpe at EØS-direktivets begreper som "på passende vis", "fornuftige alternativer" og "informasjon som med rimelighet kan kreves når en tar hensyn til plannivå og detaljeringsgrad" kan bidra til fornuftige og mer fleksible forskrifter for innhold og nivå på konsekvensutredningen. Dagens forskrifter fungerer for mye som "av-på-knapp" for KU og det er behov for å nyansere omfang av konsekvensutredningen ut fra sakens art.

Det må videre presiseres at innførte bestemmelser om tidsfrister for reguleringsplaner må vurderes på nytt i forhold til private reguleringsplaner som berører vesentlige forhold og dermed utløser konsekvensutredning. Det må avsettes rimelig tid for kommunene for å saksbehandle både plan og konsekvensvurdering forsvarlig.

Konsekvensutredning for andre tiltak som angitt i §17 er en nødvendig tilleggsbestemmelse, og vi har ikke kommentarer ut over våre kommentarer om kriterier for utløsning av konsekvensutredning og innhold og nivå i utredningene etter §1.9.

Med hilsen
TRONDHEIM KOMMUNE

Arnt Ove Okstad
direktør

Jon Hoem
kommuneplansjef